

Ангел Каралийчев

Снежният човек

Надвечер децата направиха в училищния двор един снежен човек, сложиха му за нос червена чушка и той почна да душка като ловно куче. Наложиха на главата му едно вехто пробито бомбе и снежният човек си помисли, че бомбето е пробито, защото трябва да му се проветрява мозъкът. Направиха му дълги мустаци от вълна. Мустациите увиснаха надолу, ала щом децата мръднаха да търсят очи, снежникът дигна ръка и почна да ги засуква. Подир малко веселите деца донесоха две топчета от лимонадени шишета и ги набиха под челото на бялата мустаката глава. Снежният човек изведнаж прогледа. Озърна се наоколо и въздъхна:

– Ах, че хубав свят!

В туй време отнякъде дотърча кучето на училищния прислужник и почна да се хвърля и лае срещу него. Снежникът мълчаливо гледаше разяреното животно, а децата примираха от смях. Докато палето лаеше от страна, той не му обръщаше никакво внимание, но щом кучешките зъби ухапаха единия край на чувала, с който беше наметнат, чашата на търпението му преля. Избухна. Почна да ръкомаха. Наведе се, грабна лопатата и подгони кучето. Децата се пръснаха като птички, върху които е връхлетял котарак, разпищяха се и побягнаха. Палето се мушна в сандъка, където неговият стопанин хвърляше смет, и там притихна. Снежникът се върна пак на мястото си и се изправи неподвижен. Настана вечер. Мрак забули белия училищен двор. Трепнаха светлини. Задуха студен вятър. Засвириха зловещо вейките на дърветата.

Снежният човек стоя, стоя, па си рече:

– А бе аз защо ли мръзна тука! Я да се поразтъпча, че да се сгрея.

И тръгна към вратата. Намери я заключена. Прескочи през оградата. Затече се по улицата и вятърът грабна чувала от гърба му. По зимната улица нямаше жива душа. Наоколо светеха прозорците на къщите. Пред една къща белият скитник видя автомобил.

– Туй пък какво ли е? – рече той и бутна вратата. отвори и влезе в автомобила. Плъзна се по празното седалище, потъна в мекото кадифе. Натисна едно копче. Над главата му светна малка червена електрическа лампичка. Ръцете му заиграха. Тук бутна, там натисна и изведнаж автомобилът запраща и полетя стремително напред.

Снежният човек се залюля уплашен и посегна да се хване някъде. Дясната му ръка стисна една мека гумена топка – като круша. Чу се силен рев. Тоя рев вледени кръвта му. Уплашен, снежникът скочи на земята и бомбето му се търкулна.

Автомобилът изчезна в мрачината.

– Брей, че бяга и пращи! – проговори нашият герой и дигна

бомбето си.

Тръгна направо. Влезе през една отворена желязна врата в някаква широка и тиха градина. Мина под дърветата. Съзря едно градинско плашило с разперени ръце и окъсан балтон. Бърже смъкна балтона от гърба на плашилото, облече го и се извърна назад. Като излезе, кривна надясно и нагази в снега на един просторен площад. Накрай площада дребен прегърбен човек ринеше снега като къртица и го трупаше на купчини.

– Кой си ти? – попита снежният човек.

– Аз съм градски метач – нощна смяна. Наредиха ми да почистя нощес тоя площад, целия, гледай колко е голям! Снежникът се взря в лицето на превития метач и жалост напълни догоре студеното му сърце. Метачът нямаше горно палто, ръкавите му бяха орфани, ръцете му – без ръкавици, а мустаците – заледени.

– Я дай лопатата, дядо, – рече той, – аз съм по-млад, ще ти помогна, пък ти седни да си отпочинеш.

Метачът покорно подаде лопатата. Здравият снежен човек се развъртя като хала, разгорещи се, хвърли балтона си.

Метачът се наведе, дигна от земята дрехата и се наметна с нея.

Сви се като куче на завет под един прозорец. А снежникът работеше сръчно с лопатата и дори започна да си подсвирква.

До полунощ изрина снега и почисти целия площад. Старият метач му подаде балтона:

– Облечи се, защото си потен и може да премръзнеш.

Снежният човек се наметна и рече:

– Хайде, прощавай, дядо!

– Къде ще вървиш? – попита метачът. – ела по-напред да те почерпя един чай. Ей тука наблизко има едно кафене – чаят струва само един лев.

Мръднаха надолу, кривнаха по един тясна улица. Влязоха в едно задимено кафене. Кафенето беше пусто.

– Да седнеме по-близо до печката. Къде е печката? – попита метачът. – аз малко нещо недовиждам. Ох, че хубаво нещо е топлината! У дома нямаме дърва и спиме на студено. Тежко живееме.

Снежният човек го заведе при печката. Седнаха. Метачът поръча два чая. Едно сънено момче донесе горещите чаши и ги сложи пред гостите. Старецът надигна своя чай с рязтреперана ръка и почна да смърка. Снежникът грабна втората чаша и нали беше много уморен и ожъднял – изпи горещия чай на един дъх. И в същия миг усети как цялата му вътрешност пламна, главата му омекна, очите му се замъглиха, паднаха и

се търкулнаха на пода. От края на пръстите му потекоха капки.

„Какво ли става с мене?“ – помисли си като насън белият човек и почна да се топи – напечен от печката и сгорещен от чая.

Старецът пиеше жадно и си мислеше:

„Гледай какви добри хора имало още на земята! Ако не беше тоя приятел, щях да пукна от студ. Я да го поканя да спи у дома. Скита по улиците: кой го знае, може да няма подслон човекът.“

„Хей, приятелю – викна метачът, – къде ще нощуваш?“ Никой не му отговори. Снежният човек се беше разтопил и превърнал на локва вода. Само бомбето и балтонът му стояха на стола.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране: sir_Ivanhoe, август, 2007 г.
Разпознаване и последна редакция: NomaD, август, 2008 г.

Издание:

Ангел Каралийчев. Приказен свят. Том втори, 1982
Издателство „Български писател“, 1982

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9081>]